

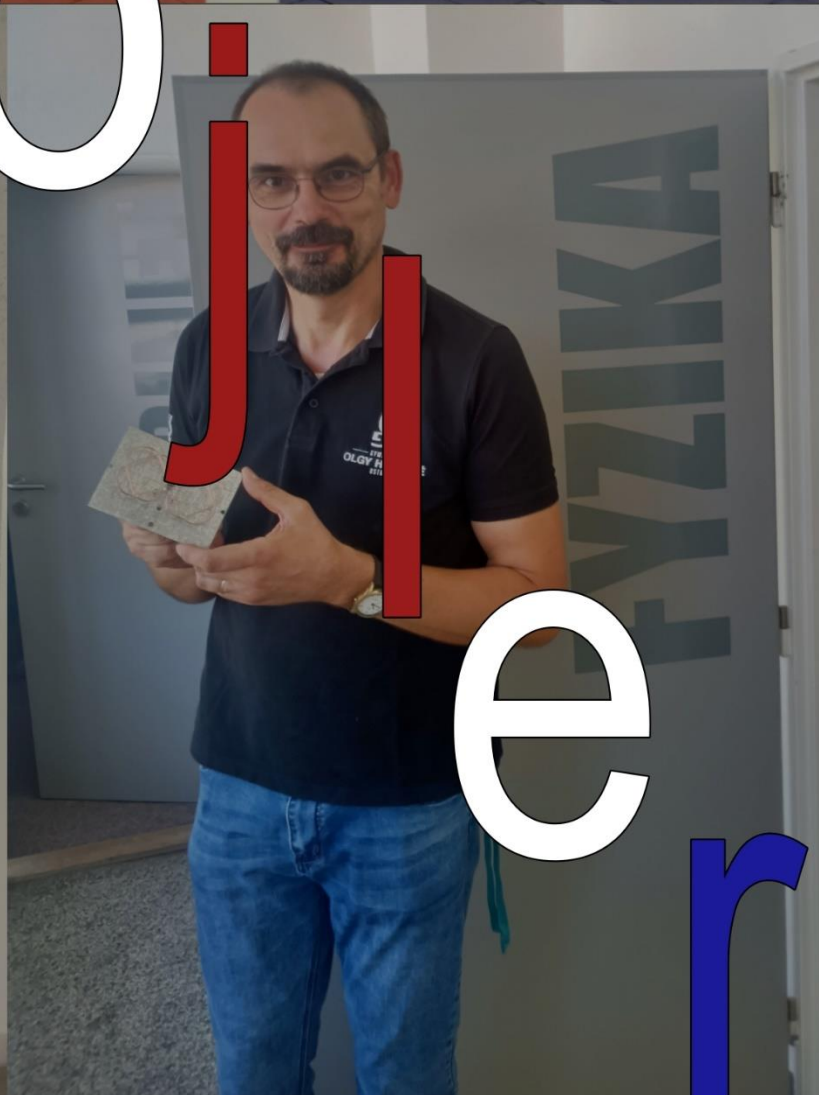

O

j

e

r

B jako Bojler

TUTORIAL

Milé gymnazijní tvorstvo, kolem bojlerů a ohnišť se shromažďující,

neboť dny se krátí a chlad, téměř již zimní, se vkrádá pod kůži, zdravím vás! Od vydání našeho posledního čísla uběhl již nějaký čas, a jelikož se jedná o první vydání tohoto školního roku, dovoluji mi, letití bojlerovští znalci a fanoušci, abych chvíli hovořil ke čtenářům zcela novým. My totiž jako časopis máme velkou výhodu – neustálý, každoroční příliv čerstvého čtenářstva, u něhož lze snad počítat s určitou nadějí na prvopočáteční zvědavost. Vždy v září se nám tu objeví nějaký nový zvědavý student primy či prvního ročníku, který si řekne: „Bojler, to je tedy podivný název časopisu, takový plechově odpudivý. Ale tak aspoň si ho prolistuju, třeba se v něm bude psát i o něčem jiném než o bojlerech.“ A snad pak bývá překvapen docela příjemně, protože o bojlerech jsme za ty roky nepsali asi nikdy... že by námět na některé příští číslo? Riskantní...

Tak tedy, naši milí (noví) čtenáři, držíte v rukou legendu. Trvale nestálou (no ano, to lze) a těkavou, ale zároveň vlastně konstantní. S naší školou propojenou jako betonové základy. I kdybyste měli pocit, že se nad Bojlerem dávno zavřela voda, stejně se zas jednou nečekaně vynoří. Jako třeba teď. Na prahu adventu. Což je doba Velkého Očekávání, a to se tedy myslím hodí.

Přečtěte si naše povídky, komentáře a rozhovory, inspirujte se, a vězte, že stránky příštích vydání časopisu čekají jenom na vás. Pokud tedy chcete, aby výše řečené nadále platilo. Aby se nad Bojlerem nezavřely zamrzlé vody. Budeme se těšit na cokoli, co nám pošlete.

Mějte dobré časy, přátelé noví i staří!

Lukáš Bárta

Rozhovor s paní ředitelkou Janou Huvarovou

Jak byste zhodnotila minulý školní rok?

Tak minulý školní rok pro mě byl velmi úspěšný po všech stránkách, které umím sama zhodnotit. Nejúspěšnější byl proto, že jste byli vy jako studenti úspěšní. Ta škála toho, čeho jste docílili a dosáhli, ta byla prostě obrovská. Ale musím říct, že jsme byli úspěšní i z důvodů jiných, které vy třeba nevidíte jako podstatné, a to jsou ty materiální, kterými pečujeme o školní budovu, protože jsme loni dokončili opravdu velkou, rozsáhlou rekonstrukci střech na všech pavilonech a omítky, fasády na všech pavilonech, což byl opravdu velký úkol... Takže já loňský rok považuji vlastně za výjimečně úspěšný.

Na to navazuje další otázka; plánují se nějaké další renovace naší školy?

Teď v dohledné době bude dostavěn ten venkovní altán, který by měl sloužit jako venkovní učebna. Ještě v podzimních měsících plánujeme zvelebit školu opticky, vizuálně, protože... to možná nechám jako překvapení, nebudu vám to sdělovat, ale prostě se na budově něco obnoví, něco, co by mělo tu školu lépe identifikovat pro okolí. Chystáme samozřejmě i další věci; momentálně s panem kolegou Fluksou dáváme dohromady podklady pro projekt na rekonstrukci chemické laboratoře, což bude taky velký kus práce, pokud se to podaří, a také další a další věci, pořád pokračujeme někam dál.

Jak plánujete to organizovat s venkovním Altánem? Bude se zde normálně učit nebo máte v plánu jinou organizaci?

Předpokládáme, že to poběží obdobným způsobem jako kdysi, což si mnozí z vás už nemohou pamatovat. Ale kdysi jsme měli v počítačových učebnách takový rozpis, takovou tabulku, kde se učitelé zapisovali, kdo chce té učebny využít. Tak asi podobným způsobem nějaké sdílené tabulky. Ta učebna bude zkrátka k dispozici a kantoři si zde budou "rezervovat" vyučovací hodiny.

Plánujete nějaké slavnostní otevření oné učebny?

Plánujeme, ano. Ale je to součást nějakého překvapení. Ale něco takového proběhne.

Tak jelikož už jste nám sdělila všechny plány na tento školní rok, máme takovou zajímavější otázku: těšíte se na naše slavné filé-de-luxe?

Abych řekla pravdu, tak i když já tedy jsem vděčný konzument tady v jídelně a spousta těch jídel mi opravdu chutná, tak filé-de-luxe není mé nejoblíbenější jídlo. Takže já se budu těšit na jiné pokrmy ze školní jídelny.

Na závěr, co byste popřála studentům do nového školního roku?

Nejvíce bych jim popřála, aby byli sami se sebou spokojeni. Každý sám za sebe, za to, co se mu samotnému podaří. Takový ten diktát toho srovnávání různých lidí je strašně nebezpečný. Každý z vás je šikovný v něčem jiném a myslím si, že je důležité, aby v pátek, když opouštíte školu, každý z vás mohl říct, že se vám za ten týden něco povedlo. A abyste se za to dokázali pochválit.

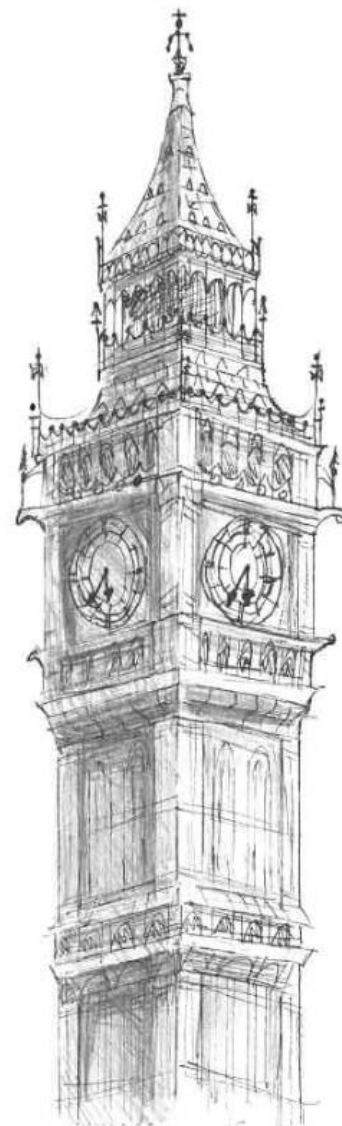
Po stopách Williama Shakespeara

V září se studenti gymnázia Olgy Havlové společně s paními učitelkami Arvai, Musálkovou a Besmákovou vydali na nezapomenutelnou cestu, při níž sledovali stopy jednoho z největších dramatiků všech dob, Williama Shakespeara. Londýn se stal naší první zastávkou, cesta začala v Greenwich parku, kde jsme se ocitli v krásném přírodním prostředí a měli možnost zhlédnout slavný Greenwichskou observatoř. V Londýně jsme se ponořili do atmosféry divadla Globe a procházeli jsme ulicemi, které kdysi procházel samotný Shakespeare. Navštívili jsme také Buckingham Palace a Trafalgar Square, které nám připomněly bohatou historii města. Svezli jsme se na London Eye, ze kterého jsme měli opravdu nezapomenutelný výhled na celý Londýn.

Navštívili jsme Black Country Living Museum, které nám poskytlo okno do industriální minulosti Británie, Vznikl zde také údajně nejstarší parní stroj na světě, sloužil k vyčerpávání vody ze šachty. Navštívili jsme také místo, kde se natáčela scéna ze slavného seriálu Peaky Blinders. Návštěva Birminghamu nám otevřela dveře do moderního britského života, stejně jako to udělal i Londýn.

Vrchol naší pouti bylo město Stratfordu upon Avon, rodiště samotného Shakespeara. Procházeli jsme historickými uličkami, navštívili jsme jeho rodný dům a ponořili se do doby, kdy vznikala některá z jeho nejvýznamnějších děl. Cesta nám nejen otevřela okno do minulosti, ale také posílila naši lásku k literatuře a umění. Město Stratford upon Avon je opravdu malebné městečko s nádhernými ulicemi lemované hrázděnými domy.

Tato nezapomenutelná cesta byla pro nás všechny určitě velkou inspirací a připomněla nám, jak velkým může být historie a kultura zážitkem. Doufáme, že i naši spolužáci a další studenti se jednoho dne budou moci vydat na podobné putování.

Redakce časopisu *Bojler* si pro vás připravila velice zajímavý a poutavý rozhovor s učitelem informatiky a fyziky, panem inženýrem Antonínem Knápkem PhD.

Jak dlouho působíte jako učitel?

Oficiálně na Gymnáziu Olgy Havlové rok a půl, a předtím jsem nasbíral ještě pár nějakých pedagogických zkušeností, jako je Vysoká Škola Báňská, Ostravská Univerzita, nebo základní škola v Pusté Polomi.

Kde jste pracoval, než jste se stal učitelem?

To bylo osm různých zaměstnání, počínaje Sigmou Lutín, přes Visteon Autopal, Varroc, to je jedna firma, která třikrát změnila svůj název, Struers, firma která dělá laboratorní stroje pro metalografii, dánská firma. Potom Continental Automotive, Porsche Engineering, mobilní planetárium...

Co vám více vyhovovalo? Práce, které jste dělal dříve, nebo teď učení? Co vás více baví?

Obojí má svoje. V průmyslu pracujete s dobrými lidmi, když se pohybujete v těch vývojových odděleních, to jsou lidi, co už mají nějaké IQ a dá se s nimi normálně mluvit. A taky jsou tam dobrý peníze. Zase na tom vzdělávání je to o tom, že člověk předává svoje zkušenosti, vidí smysl té práce, jsou tady trochu větší emoce, ale zase je to platově trochu někde jinde. Ale i to už se hodně zlepšilo, takže to zas není taková tragédie.

Zmiňoval jste, že na naší škole učíte už něco přes rok, jak se vám tady líbí?

Já jsem věděl, že to je nadprůměrná škola, už proto, že tady studovala naše dcera. A jenom se mi to potvrdilo. Žáci jsou tu nadprůměrní, učitelé jsou tady nadprůměrní a nároky na žáky a na učitele jsou nadprůměrné, takže je to náročné, ale ty vztahy tady jsou vynikající.

Jste spokojený se svými kolegy, vycházíte spolu dobře?

Zatím jo, já tady nikoho evidentně patologického nenašel, dokonce bych řekl, že tu fakt prošli učitelé takovým sítem, že tady se nějaký „magor“ ani nedostane.

Dále tady máme takovou zajímavější otázku. Proč nosíte tašku Baník Ostrava? Fandíte Baníku?

Ne, to je tak, že jsem sháněl lehkou tašku, do které se mi vejdu dokumenty formátu A4, moje složky a nějaké věci, abych to mohl nosit do hodin, a takovou jsem našel jenom v Globusu, v tom oddělení s reklamními předměty pro Baník. Ona byla lehká, pevná, je kvalitní, ale já s tím Baníkem fakt jako klamu tělem.

Jak vnímáte skutečnost, že jste učitelem, a zároveň stále studujete na vysoké škole učitelství?

Hele, to je takhle celý život, pořád něco děláte a zároveň se pořád školíte, i v té praxi jsme pořád chodili na školení. Já jsem absolvoval asi padesát, šedesát různých školení všeho možného. Od prezentačních dovedností až po statistiku v Excelu. A vlastně pořád se učíte a pořád při tom pracujete, takže je to úplně normální, standardní stav.

Jak vnímáte odchod paní Hruškové do důchodu?

No myslím si, že ona byla v takovém svěžím stavu, že klidně tady na škole mohla pár roků ještě pobýt a byla by pro nás přínosem. My jsme spolu vycházeli perfektně. Byl to člověk, který svojí práci rozuměl. Po třiceti devíti letech to byl Pan Někdo, nebo spíše Paní Někdo na matiku, no ale zase na druhou stranu, nová kolegyně, paní kolegyně Ulichová, to je taky Špička, jo, takže tam ta náhrada je úplně perfektní.

Pomáhala vám paní Hrušková aklimatizovat se u nás na škole?

Já jsem měl hlavně fyziku a informatiku, ale pomohla samozřejmě hodně. Tady je spousta systémů, věcí, přihlašování do Google Classroom, online učebny a spousty systémů, o kterých vy, studenti, třeba ani netušíte, že to musí všechno učitelé vyplňovat. A když člověk sedí vedle, tak s tím samozřejmě pomůže.

Víte, co mně nejvíce pomohlo? Já mám za manželku učitelku, která je třídní na základní škole, na druhém stupni, a myslím si, že je Paní učitelkou, s velkým P. To je moje výhra, to je moje pedagogické minimum, které mi pomáhá úplně nejvíc, jak vlastně učit, takže v tomhle ohledu si myslím, že mám prostě takové podmínky, že bych se snad jako mohl stát aspoň průměrným učitelem, což bych si teda přál.

Hláška na závěr:

Víte, když říkáte pravdu, máte jednu výhodu, nemusíte si pamatovat, co jste někde řekli. Když Lžete, musíte mít dobrého pamatováka.

Ing. Antonín Knápek PhD.

- V jeho rukou můžete vidět anténu z Wi-Fi routeru pro pásma 2.4 a 5 GHz

Byl to pohřeb asi osmdesátiletého muže. Kostel byl plný truchlících lidí. Jeho manželka, tedy – teď už vdova, byla přímo ochromená bolestí, a to i přes fakt, že byla ze všech stran obklopena svými třemi dětmi, osmi vnoučaty, a dokonce i jedním pravnoučetem. Ne, ani tohle nedokázalo zlepšit ten trýznivý pocit samoty. Ale zároveň byla šťastná – na obřad došlo mnoho přátel, známých a bývalých kolegů jejího milovaného manžela. Přišla také spousta jeho bývalých studentů, všichni zahaleni ve smutečním černém šatu, vzdát hold jednomu z nejoblíbenějších a nejvlivnějších učitelů.

Pocit štěstí mírně prohlubovaly vzpomínky na jejich spokojený a láskyplný život, který prožili takřka celý společně.

Pohled na kostel se začal rozostřovat až nakonec úplně zmizel. Nahradil ho jiný obraz – tentýž muž, jen o poznání mladší, zrovna gratuluje svému nejmladšímu dítěti, své jediné dceři, k promoci na univerzitě. Objímá ji tak vehementně, až se dívka začne dusit. Se smíchem a omluvou ji pouští a dává tak prostor ostatním gratulantům – své ženě, svým dvěma synům, jejich manželkám a už i svému prvnímu vnoučátku. Všichni se pak společně vyfotí, aby mohli starší manželé doplnit fotoalbum o další významný milník v jejich životě.

Tahle vidina se opouští jen stěží, ale přesto se i ona rozplyne a mizí v dáli. Vmžiku je však nahrazena dalším obrazem. Je to svatba mužova prostředního syna. Vidí, jak se na svou nevěstu dívá stejně zamilovaným způsobem, jakým se on ještě stále dívá na svou polovičku. Jistě, zrovna byli pohádání, ale už ani neví kvůli čemu. Tak či tak, v těchhle chvílích si velmi silně uvědomoval, jaké štěstí ho vlastně potkalo. Když zvedne ruku, aby ji pohladil po té její, vidí, že ani ona se na něj nevydrží moc dlouho zlobit. Vymění si úsměv a –

Obraz je pryč – zmizel tak náhle, až to bylo nepříjemné. Ale to nevadí, protože to co následovalo bylo snad ještě krásnější. Byl právě u narození svého prvního syna. Jeho žena byla chudák celá ztrhaná a zpocená. Bylo mu jí tak líto, nejraději by si to s ní hned vyměnil. Ale všechny myšlenky ho opustily v okamžiku, kdy zaslechl ten nejnádhernější a nejkouzelnější zvuk, jaký může člověk kdy slyšet. Pláč miminka. *Jeho* miminka. Je tak... *krásný* a *úžasný*, prostě... *dokonalý*. Vidět svou životní lásku, jak v náručí drží druhý středobod jeho vesmíru – málem mu vší tou láskou puklo srdce.

Proč to muselo zmizet?! Další obraz je sice také báječný, ale už to není ono. Když ale začal hrát svatební pochod, vzhlédl a oněměl. Jeho nevěsta k němu jde, v šatech jako princezna, krásnější než kdokoliv na tomhle světě. Jsou sice mladí a někteří byli vůči tomuhle sňatku trochu skeptičtí, ale jim to bylo jedno. Milovali se a chtěli se vzít. Zrovna teď se mu do očí začaly nemilosrdně cpát slzy, a tak dělal co šlo, aby je udržel uvnitř. Přece nebude na vlastních svatebních fotkách vypadat jako ufnukánek!

Jen co došla až k němu, jen co se natáhl po její ruce, začalo všechno mizet v nenávratnu, jako všechno ostatní. Další obraz se zjevoval postupně. V kavárně zrovna sedí mladík a netrpělivě kouká střídavě ke dveřím a na mobil. Do toho velmi otravně klepe nohou. Najednou se do kavárny přirítí dívka zhruba v jeho věku. Omluví se za zpoždění a přisedne si k němu. Jeho princezna. Jejich první rande. Uvolní se a začnou si společně povídat.

Jen co se nějaký obraz pořádně rozhybe, hned zase zmizí. Ale tenhle byl jiný. Začal se objevovat nezvykle pomalu a zdánlivě se v něm nic nedělo. Jenom stál v rohu tanečního sálu, na plese jeho školy a pozoroval *ji*. Nic jiného se nedělo. A přesto to byl zřejmě určující

okamžik *jeho* života. Protože tohle byl počátek *jejich* života. Začal sbírat odvahu a pomalu vyšel směrem k ní.

Na rozdíl od ostatních, tento obraz byl přerušen násilně. Mladíkovi se zpátky zaostřilo vidění. Jediné, co viděl, byl nějaký cizí chlápek se zakrváceným nožem v ruce.

Znovu se mu rozostřil zrak, ale tentokrát věděl, že uvidí jen *nic*.

Lucie Šebestová

(autorka povídky je absolventkou našeho gymnázia z roku 2020, v současné době studuje bohemistiku a anglistiku na Filozofické fakultě Ostravské univerzity)